tale
Timeless tales, Boundless Imagination

ฤดูร้อนมูมิน
Moominsummer Madness

ตูเว ยานซอน
เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ
แปล

ในตอนเย็น คุณพ่อมูมินเขียนบทละครเสร็จแล้ว
จึงออกมาอ่านให้พวกเขาฟังโดยที่ไม่มีใครขัดจังหวะ
และพอเขาอ่านจบ ทั้งหมดก็เงียบกริบกันไปเลย
– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานแห่งสติปัญญา

แด่ วิวิก้า

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่ว่าจะเป็นน้ำท่วมใหญ่ ดาวหาง ความหนาวเหน็บ หรือภัยใด ๆ

เหล่ามูมินและผองเพื่อนก็รับมือกับทุกสถานการณ์ได้ด้วยความสดใสและมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ

แล้วฤดูร้อนนี้จะพาพวกเขามาพบเจอกับอะไรกันนะ

ฤดูร้อนมูมิน เริ่มต้นด้วยเขม่าควันจากภูเขาไฟ พายุซึ่งตั้งเค้ามาแต่ไกล ก่อนจะตามมาด้วยคลื่นลูกใหญ่ที่โถมซัดมายังหุบเขามูมิน สิ่งเหล่านี้จะเป็นสัญญาณของอะไรได้อีกนอกจากการผจญภัยครั้งใหม่! ทั้งโรงละครลอยน้ำ ค่ำคืนแสนอันตรายกลางฤดูร้อน งานเลี้ยงเฉลิมฉลอง หรือกระทั่งการกระจัดกระจายพลัดพรากกันไป ซึ่งทำให้เราเห็นว่าความสัมพันธ์มีความหมายมากขึ้นแค่ไหนเมื่อได้กลับมาพบกันอีกครั้ง

และถึงจะเจอเรื่องราวปั่นป่วนวุ่นวายมากมาย แต่นึกดูสิว่าพวกเขาก็ยังคงร่าเริงและสนุกสนานไปกับสถานการณ์ที่ไม่อาจหยั่งรู้ได้ ฉะนั้นหากโลกคือละครเรื่องหนึ่ง ก็มาเพลิดเพลินไปกับบทบาทที่ได้รับกันเถอะ!

สารบัญ

บทที่ 1 **1**

ซึ่งเล่าถึงเรือเปลือกไม้และภูเขาไฟ

บทที่ 2 **17**

ซึ่งเล่าถึงการดำน้ำไปเอาอาหารเช้า

บทที่ 3 **27**

ซึ่งเล่าถึงการปรับตัวในบ้านผีสิง

บทที่ 4 **43**

ซึ่งเล่าถึงความไร้สาระและอันตรายของการนอนบนต้นไม้

บทที่ 5 **59**

ซึ่งเล่าถึงผลสืบเนื่องจากการผิวปากบนเวที

บทที่ 6 68
ซึ่งเล่าถึงการแก้แค้นผู้ดูแลสวนสาธารณะ

บทที่ 7 81
ซึ่งเล่าถึงอันตรายของคืนกลางฤดูร้อน

บทที่ 8 91
ซึ่งเล่าถึงวิธีเขียนบทละคร

บทที่ 9 102
ซึ่งเล่าถึงพ่อผู้ไร้สุข

บทที่ 10 108
ซึ่งเล่าถึงการซ้อมใหญ่

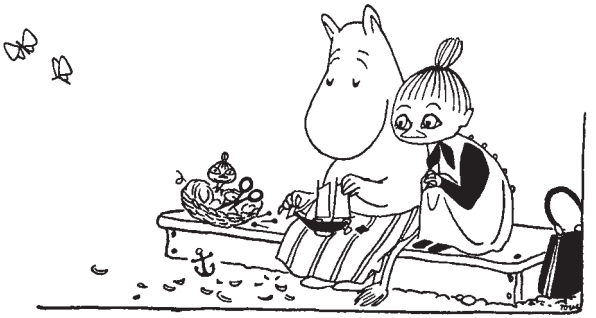
บทที่ 11 **117**
ซึ่งเล่าถึงการหลอกผู้คุม

บทที่ 12 **126**
ซึ่งเล่าถึงละครคืนปฐมทัศน์

บทที่ 13 **139**
ซึ่งเล่าถึงการลงโทษและรางวัล

เกี่ยวกับผู้เขียน **151**

ตก/เหนือ
ออก/เหนือ
ตก
ออก
ตก/ใต้
ออก/ใต้
ใต้
กระทอม
กิงสนั
คุก
บ่อน้ำ
บ้านฟิลลีจองก์
บ้านเฮมูเลนน้อย
ทุ่งหญ้า
ที่พักแรม
ของสันฟกัน
เรือ
ใหเช่า
โรงละคร
เกยตื้นที่นี่
ลิตเติลมาย
ในตะกร้าเย็บผ้า
แผนที่
อ่าวสน
ต้นโอ๊แวน
ที่พวกเขานอน
อ่าวเล็ก
ที่พวกเขาซ่อน

บทที่ 1

ซึ่งเล่าถึงเรือเปลือกไม้และภูเขาไฟ

คุณแม่มูมินนั่งตากแดดอยู่บนบันไดหน้าบ้านขณะขึงใบเรือจำลองที่ทำจากเปลือกไม้

"ต้องติดใบเรือผืนใหญ่บนเสากระโดงที่หนึ่ง กับอีกที่บนเสากระโดงท้ายเรือ และติดใบเรือสามเหลี่ยมผืนเล็กอีกหลายๆ ใบเข้ากับไม้ยาวที่หัวเรือ ถ้าฉันจำถูกนะ" เธอนึกในใจ

หางเสือเป็นงานยาก และท้องเรือก็ยิ่งจุกจิกเข้าไปใหญ่ คุณแม่มูมินตัดเปลือกไม้เล็กจิ๋วไว้อันหนึ่งสำหรับปิดช่องบนดาดฟ้าเรือ และเมื่อเธอประกอบเปลือกไม้นั้น มันก็วางลงได้อย่างพอดิบพอดี

“เผื่อไว้เวลามีพายุ” เธอพูดกับตัวเองแล้วผ่อนลมหายใจอย่างมีความสุข

ลูกสาวมิมเบิลนั่งเอาคางชันเข่ามองดูอยู่บนบันไดข้าง ๆ เธอ คุณแม่มูมินตรึงสายโยงใบเรือโดยใช้เข็มหมุดเล็ก ๆ ต่างสีกัน ธงปลายแหลมสีแดงสดปลิวไสวอยู่ตามยอดเสากระโดงเรียบร้อยแล้ว

“เรือลำนี้สำหรับใครเหรอคะ” ลูกสาวมิมเบิลถามอย่างสุภาพ

“สำหรับมูมินโทรลจ้ะ” คุณแม่มูมินตอบ ก่อนจะค้นตะกร้าเครื่องมือเย็บปักถักร้อยเพื่อหาอะไรสักอย่างมาทำเป็นสายสมอ

“อย่าผลักหนูสิ!” เสียงเล็ก ๆ ร้องออกมาจากตะกร้า

“อุ๊ยตาย” คุณแม่มูมินร้อง “น้องสาวเธอลงมาอยู่ในตะกร้าเครื่องมือเย็บปักถักร้อยของฉันอีกแล้ว! คงจะต้องเจ็บตัวเพราะเข็มหมุดหรือเข็มถักเข้าสักวัน”

“มาย!” ลูกสาวมิมเบิลทำเสียงขู่ และพยายามดึงน้องสาวของเธอออกมาจากไจด้าย “ออกมาเดี๋ยวนี้นะ!”

แต่ลิตเติลมายกลับคลานลึกเข้าไปในไจด้ายนั้น และหายลับไปโดยสิ้นเชิง

“น่ารำคาญจังเลยที่เธอตัวเล็กจิ๋วแบบนี้” ลูกสาวมิมเบิลบ่น “หนูไม่เคยรู้เลยว่าจะไปหาเธอได้ที่ไหน คุณช่วยทำเรือเปลือกไม้ให้เธอด้วยได้ไหมคะ เธอจะได้เอาไปแล่นในถังน้ำ แล้วหนูก็จะรู้เสมอว่าเธออยู่ไหน”

คุณแม่มูมินหัวเราะ และมองดูของในกระเป๋าถือของเธอเพื่อจะหาเปลือกไม้อีกสักอัน

“เธอคิดว่าลิตเติลมายจะนั่งบนนี้ได้ไหมจ๊ะ” คุณแม่มูมินถาม

“ได้สิคะ” ลูกสาวมิมเบิลตอบ “แต่คุณจะต้องทำชูชีพอันเล็กๆ ด้วยนะ”

“หนูตัดไหมพรมของคุณได้ไหมคะ” ลิตเติลมายตะโกนมาจากตะกร้าเย็บผ้า

“ได้จ้ะ” คุณแม่มูมินตอบ เธอกำลังชื่นชมเรือใบ และนึกสงสัยว่าเธอลืมอะไรไปหรือเปล่า ขณะที่นั่งถือเรืออยู่นั้นเอง เขม่าสีดำขนาดใหญ่ก็ลอยตกลงมากลางดาดฟ้าเรือ

“อุ๊ย” คุณแม่มูมินร้องและเป่ามันไปเสีย ทันใดนั้นเขม่าอีกกลุ่มก็หล่นลงบนหน้าของเธอ และจู่ๆ อากาศก็เต็มไปด้วยเขม่า

คุณแม่มูมินลุกขึ้นพร้อมกับถอนใจ

“เจ้าภูเขาไฟนี่น่ารำคาญเสียจริง” เธอกล่าว

“ภูเขาไฟเหรอคะ” ลิตเติลมายถาม แล้วโผล่ศีรษะออกมาจากไจด้ายด้วยความสนใจ

“จ้ะ เป็นภูเขาไม่ไกลจากที่นี่มากนัก อยู่ดีๆ มันก็เริ่มพ่นไฟกับควันออกมาทั่วทั้งหุบเขา” คุณแม่มูมินอธิบาย “เขม่าก็ด้วย มันเคยอยู่เงียบๆ เรียบร้อยดีเสมอมาตั้งแต่ฉันแต่งงานแล้วทีนี้หลังจากเวลาผ่านไปตั้งหลายปี พอฉันซักผ้าเสร็จปุ๊บมันก็เกิดจะจามปั๊บขึ้นมาอีก และก็ทำให้ทุกอย่างที่ฉันตากไว้ดำปี๋ดี๋ไปหมด”

“เราจะถูกเผากันหมด!” ลิตเติลมายตะโกนอย่างมีความสุข “รวมทั้งบ้าน สวน และของเล่นของพวกเรากับน้องสาวและของเล่นของน้องสาวของใครๆ ก็ตามด้วย!”

“ไร้สาระน่า” คุณแม่มูมินพูดอย่างร่าเริงพลางปัดเขม่าอีกจุดหนึ่งออกจากใบหน้า

จากนั้นเธอก็ออกไปตามหามูมินโทรล

* * *

ใต้เนิน ถัดจากทางขวาของต้นไม้ที่คุณพ่อมูมินใช้ผูกเปลญวนไปเล็กน้อยมีบึงขนาดใหญ่ตั้งอยู่ น้ำเป็นสีน้ำตาลใสแจ๋ว ลูกสาวมิมเบิลยืนกรานว่าตรงกลางบึงนี้ไม่มีก้น เธออาจพูดถูกก็ได้ รอบ ๆ ขอบบึงมีใบไม้ใหญ่ ๆ เป็นมันวาวให้แมลงปอกับด้วงน้ำได้เกาะพัก และเคยมีสัตว์คล้ายแมงมุมหลายชนิดว่ายยั้วเยี้ยไปมาอยู่ใต้ผิวน้ำ พวกมันพยายามวางท่าว่าตนเองช่างสลักสำคัญลึกลงไปในบึง ตาของกบทอประกายวาววับเหมือนทอง และบางครั้งเราจะมองเห็นญาติผู้ลึกลับของมันซึ่งอาศัยอยู่ลึกลงไปในโคลนได้แวบหนึ่ง

มูมินโทรลนอนอยู่ในที่ประจำของเขา (หรือหนึ่งในที่ประจำเหล่านั้น) และขดร่างอยู่บนหญ้ามอสส์สีเขียวสลับเหลือง โดยซุกหางไว้ใต้ตัวเรียบร้อย

เขามองลงไปในน้ำอย่างเคร่งขรึมพอใจ ระหว่างที่ฟังเสียงปีกกระพือและเสียงหึ่ง ๆ ชวนง่วงของผึ้งรอบตัวเขา

“ต้องให้ฉันสิ” เขานึกในใจ “ฉันแน่ใจว่าต้องให้ฉันแม่ทำเรือเปลือกไม้ลำแรกของฤดูร้อนให้ผู้ที่แม่ชอบมากที่สุดเสมอแล้วแม่ก็จะทำให้สับสนซะนิดหน่อย เพราะแม่ไม่อยากให้ใครเสียใจ ถ้าแมงมุมน้ำตัวนั้นไปทางตะวันออก แปลว่าไม่มีเรือบด

ถ้ามันไปทางตะวันตก แปลว่าแม่ทำเรือบดแล้ว และมันก็เล็กซะจนแทบไม่กล้าถือไว้ในมือเลย”

แมงมุมคลานไปทางทิศตะวันออก แล้วมูมินโทรลก็น้ำตาคลอ

ทันใดนั้น มีเสียงกรอบแกรบในพงหญ้า แม่ของเขาโผล่ศีรษะออกมาระหว่างกอหญ้าเหล่านั้น

“สวัสดีจ้ะ” เธอทัก “แม่มีอะไรให้ลูกด้วยละ”

เธอก้มลงลอยเรือใบด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง เรือทรงตัวสวยงามอยู่เหนือเงาสะท้อนของตัวมันเอง และออกแล่นไปโดยใช้กราบซ้ายรับลมราวกับชาวเรือที่ช่ำชองที่สุดกำลังบังคับมัน

มูมินโทรลชำเลืองแวบเดียวก็เห็นว่าเธอลืมเรือบด

เขาถูหน้าตัวเองกับหน้าของเธออย่างใกล้ชิดสนิทสนม (ความรู้สึกจะเหมือนเวลาเราเอาหน้าไปถูกำมะหยี่สีขาว) และพูดว่า “เรือลำนี้สวยที่สุดตั้งแต่แม่เคยทำมาเลยครับ”

ทั้งคู่นั่งเคียงกันอยู่ท่ามกลางหญ้ามอสส์ เฝ้าดูเรือใบแล่นไปหยุดข้างใบไม้ใหญ่หลังจากข้ามบึงไปหยุดที่อีกฝั่ง

ทางฝั่งบ้านมูมิน ลูกสาวมิมเบิลกำลังแผดเสียงเรียกน้องสาวของเธอ “มาย! มาย!” เธอตะโกน “เจ้าวายร้ายตัวแสบ! มายยยย! กลับบ้านมาให้ฉันดึงผมเดี๋ยวนี้นะ!”

“เธอไปซ่อนที่ไหนอีกแล้วนะ” มูมินโทรลพูด “จำคราวนั้นได้ไหมครับ ที่เราพบเขาในกระเป๋าถือของแม่”

คุณแม่มูมินผงกศีรษะ เธอกำลังจุ่มหน้าลงไปในน้ำและมองดูก้นบึง

“มีบางอย่างแววววาวอยู่ข้างล่างนั่นด้วยละ” เธอพูด

“กำไลทองของแม่ไงครับ” มูมินโทรลบอก “แล้วก็สร้อยคอของสาวสนอร์ก เป็นความคิดที่ดีใช่ไหมครับ”

“ยอดเยี่ยมไปเลย” แม่ของเขาตอบ “ต่อไปนี้เราจะเก็บกำไลของเราไว้ใต้บึงน้ำสีน้ำตาลเสมอ แบบนี้สวยกว่ามาก”

* * *

ลูกสาวมิมเบิลยืนตะโกนจนคอแทบแตกอยู่บนบันไดหน้าบ้านมูมิน ขณะที่ลิตเติลมายนั่งเงียบ ๆ อยู่ในที่ซ่อนแห่งหนึ่งในจำนวนนับไม่ถ้วนดังที่พี่สาวของเธอรู้นั่นละ

“ถ้าเธอฉลาดละก็ เธอน่าจะใช้เหยื่อมาล่อฉันแทนนะ” ลิตเติลมายนึกในใจ “อย่างเช่นน้ำผึ้ง แล้วพอฉันออกไปก็จับหวดเลย”

“มิมเบิล” คุณพ่อมูมินเรียกจากเก้าอี้โยก “ถ้ายังตะโกนแบบนั้น น้องเธอคงไม่ออกมาหรอก”

“เพื่อความสบายใจของหนูน่ะค่ะ” ลูกสาวมิมเบิลชี้แจงอย่างอวดดีนิดๆ “หนูเจ็บปวดมากกว่าเขาอีก ตอนที่แม่จากไป แม่พูดกับหนูว่า ‘แม่จะทิ้งน้องไว้ให้เธอดูแลนะ และถ้าเธอออบรมพวกเขาไม่ได้ ก็ไม่มีใครจะทำได้อีกแล้ว เพราะแม่เองก็ขอยอมแพ้’ ”

“เข้าใจละ” คุณพ่อมูมินพูด “ถ้าตะโกนแล้วเธอสบายใจละก็ เชิญตะโกนตามใจเลยเถอะ” เขาเอื้อมหยิบเค้กชิ้นหนึ่งจากโต๊ะอาหาร เหลียวมองรอบๆ อย่างระมัดระวัง แล้วจุ่มเค้กชิ้นนั้นลงในเหยือกนม

โต๊ะบนเฉลียงจัดไว้สำหรับห้าที่ จานใบที่หกอยู่ใต้โต๊ะ เพราะลูกสาวมิมเบิลประกาศไว้ว่า ที่นั่นเธอเป็นตัวของตัวเองมากกว่า

แน่ละ จานของลิตเติลมายนั้นเล็กจิ๋ว และวางอยู่ในเงาของแจกันดอกไม้กลางโต๊ะ

ขณะนี้คุณแม่มูมินวิ่งอ้าวมาตามทางเดินในสวน

“ไม่ต้องรีบร้อนนะ ที่รัก” คุณพ่อมูมินบอก “เรากิน

ของว่างในตู้กันไปแล้ว"

คุณแม่มูมินหยุดมองโต๊ะอาหาร ผ้าปูโต๊ะเต็มไปด้วยเขม่าเป็นจุด ๆ

"โอย ตายแล้ว" เธอว่า "เป็นวันที่ร้อนแล้วก็เขม่าเยอะอะไรอย่างนี้ เจ้าพวกภูเขาไฟนี่มันน่ารำคาญจริง"

"ดีนะที่มันอยู่ไกลหน่อย" คุณพ่อมูมินพูด "ไม่งั้นผมคงได้เอาก้อนลาวาของจริงมาทำเป็นที่ทับกระดาษสักหน่อยละ" เขาเสริมด้วยความอยากได้

วันนี้เป็นวันที่ร้อนจริง ๆ

มูมินโทรลยังคงนอนอยู่ในที่ประจำของเขาข้างบึง ขณะมองขึ้นไปบนท้องฟ้าซึ่งเปลี่ยนเป็นสีขาวสุกสกาวราวแผ่นเงิน เขาก็ได้ยินเสียงนกนางนวลร้องเรียกกันอยู่ริมฝั่งทะเล

"พายุฝนตั้งเค้ามาแล้ว" มูมินโทรลนึกในใจอย่างง่วงเหงา พลางลุกจากหญ้ามอสส์ขึ้นมายืน และเช่นที่เคยเป็นมาเสมอเมื่ออากาศเปลี่ยนแปลง มีความมืดสลัว หรือมีแสงประหลาดในท้องฟ้า เขาก็คิดถึงสนัฟกิ้นขึ้นมา

สนัฟกิ้นเป็นเพื่อนสนิทของเขา แน่ละ เขาชอบสาวสนอร์กมากเช่นกัน แต่กับผู้หญิง ถึงอย่างไรมันก็ไม่เหมือนกัน

สนัฟกิ้นนั้นอารมณ์เย็นและรู้เรื่องราวต่าง ๆ มากมาย แต่ก็ไม่เคยพูดถึงสิ่งเหล่านั้นโดยไม่จำเป็น นาน ๆ ครั้งเขาจึงจะเล่าเรื่องการเดินทางสักหน่อย และไม่ว่าใครก็จะต้องภูมิใจนิด ๆ ราวกับว่าสนัฟกิ้นได้ยอมรับผู้นั้นเป็นสมาชิกของสมาคมลับ มูมินโทรลจะนอนจำศีลในฤดูหนาวกับพวกเพื่อน ๆ เมื่อหิมะแรกเริ่มโปรยปราย แต่สนัฟกิ้นจะท่องเที่ยวไปทางใต้และกลับมายัง

หุบเขามูมินในฤดูใบไม้ผลิเสมอ

แต่ฤดูใบไม้ผลินี้เขาไม่กลับมา!

ถึงแม้เขาจะไม่ได้บอกใครเลย แต่มูมินโทรลก็เริ่มตั้งตารอสนัฟกิ้นทันทีที่ตื่น เมื่อพวกนกเริ่มบินสูงขึ้นไปเหนือหุบเขาและหิมะบนยอดเขาทางเหนือละลายลงแล้ว เขาก็ชักหมดความอดทน สนัฟกิ้นไม่เคยช้าขนาดนี้มาก่อน และแล้วฤดูร้อนก็มาถึง หญ้าขึ้นสูงท่วมบริเวณที่พักแรมของสนัฟกิ้นริมแม่น้ำ ราวกับว่าไม่เคยมีใครอยู่ที่นั่นมาก่อน

มูมินโทรลยังคงรออยู่ แต่ก็มิได้กระตือรือร้นอีกต่อไปแล้ว มีแต่นึกบ่นอุบในใจและเซ็งนิด ๆ

สาวสนอร์กพูดเรื่องนี้ขึ้นครั้งหนึ่งที่โต๊ะอาหาร

“สนัฟกิ้นกลับมาช้าจังเลยปีนี้” เธอเอ่ย

“ใครจะไปรู้ เขาอาจไม่กลับมาอีกเลยก็ได้” ลูกสาวมิมเบิลบอก

“ฉันแน่ใจว่าเขาต้องเสร็จเจ้าโกร๊กไปแล้ว!” ลิตเติลมายร้อง “หรือไม่ก็ตกหลุมตกร่องกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปแล้ว!”

“แหม เธอก็นะ” คุณแม่มูมินรีบพูด “ลูกก็รู้ สนัฟกิ้นเขาโผล่มาได้จังหวะเสมอนี่จ๊ะ”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” มูมินโทรลรำพึงขณะที่เดินเงียบ ๆ ไปตามแม่น้ำ “มัน**มี**ทั้งพวกโกรัก พวกตำรวจ แล้วก็เหวที่จะหล่นลงไปได้ และยังมีผู้ที่หนาวตาย ระเบิดกลางอากาศ การตกทะเล ก้างปลาเฮร์ริงติดคอ และอื่น ๆ อีกมาก

“โลกกว้างใหญ่ช่างอันตราย ไม่มีใครรู้จักใครดี และไม่มีใครรู้ว่าใครชอบอะไรหรือกลัวอะไร และนั่นคือที่ที่สนัฟกิ้นเดินทางอยู่ตอนนี้ ขณะที่เขาสวมหมวกสีเขียวใบเก่า...แถมยังมีผู้ดูแลสวนสาธารณะซึ่งเป็นศัตรูตัวร้ายของเขา ศัตรูที่ร้ายแสนร้าย...”

มูมินโทรลหยุดบนสะพานและจ้องลงไปในน้ำอย่างเศร้าสร้อย ทันใดนั้นเองก็มีมือมาแตะไหล่ของเขาเบา ๆ มูมินโทรลสะดุ้งโหยงแล้วหันไปมอง

“โอ๊ะ คุณนั่นเอง” เขาพูด

“ฉันไม่รู้จะทำอะไรดีค่ะ” สาวสนอร์กบอก พลางมองลอดผมม้ามาด้วยสายตาวิงวอน

เธอสวมมาลัยดอกไวโอเลตไว้บนศีรษะ และเบื่อหน่ายมาตั้งแต่เช้า

มูมินโทรลทำเสียงครุ่นคิดนิด ๆ อย่างเป็นกันเอง

“เรามาเล่นกันเถอะค่ะ” สาวสนอร์กชวน “เล่นว่าฉันเป็นสาวสวยมหัศจรรย์ที่ถูกคุณลักพาตัว”

“ผมไม่รู้จริง ๆ ว่าจะมีอารมณ์เล่นรึเปล่า” มูมินโทรลตอบ

สาวสนอร์กหูตก เขาจึงรีบถูหน้าตัวเองกับหน้าของเธอและพูดว่า “ไม่จำเป็นต้องติ๊ต่างว่าคุณเป็นสาวสวยมหัศจรรย์หรอกครับ เพราะคุณเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ผมอาจจะอยากลักพาตัวคุณพรุ่งนี้แทนก็ได้”

* * *

วันเวลาในเดือนมิถุนายนผ่านพ้นไป และความมืดกำลังโรยตัวเข้ามา แต่อากาศยังคงอบอุ่นไม่เปลี่ยน

สายลมแห้ง ๆ ร้อนแทบระอุและเต็มไปด้วยเขม่าปลิวว่อน ครอบครัวมูมินทั้งครอบครัวห่อเหี่ยว หม่นหมอง เงียบงัน และเก็บตัว ในที่สุดคุณแม่มูมินก็นึกอะไรบางอย่างออก และตกลงใจว่าคืนนั้นจะให้ทั้งหมดออกมานอนในสวน เธอจัดที่นอนให้พวกเขาตามที่สวย ๆ และวางตะเกียงเล็ก ๆ ดวงหนึ่งไว้ข้างที่นอนทุกที่ เพื่อจะได้ไม่มีใครว้าเหว่

มูมินโทรลกับสาวสนอร์กขดตัวอยู่ใต้ต้นมะลิ แต่ทั้งสองนอนไม่หลับ

คืนนี้ไม่ใช่คืนธรรมดา เพราะมันเงียบงันอย่างประหลาด

“ร้อนจัง” สาวสนอร์กบ่น “ฉันได้แต่นอนกระสับกระส่าย พลิกไปพลิกมา ผ้าปูที่นอนนี่ก็แย่จัง แล้วใจฉันคอยจะคิดแต่เรื่องร้าย ๆ”

“เหมือนกันเลย” มูมินโทรลบอก

เขาลุกขึ้นนั่งและมองไปรอบสวน ทั้งหมดดูเหมือนจะหลับไปแล้ว ไฟตะเกียงเผาไหม้เงียบ ๆ อยู่ข้างที่นอน

ทันใดนั้นพุ่มมะลิก็สั่นไหวอย่างรุนแรง

“เห็นนั่นไหม” สาวสนอร์กถาม

“เสียงเงียบไปอีกแล้ว” มูมินโทรลตอบ

ขณะที่เขาพูด ตะเกียงของทั้งคู่ก็ล้มลงบนหญ้า

ดอกไม้ตามพื้นดินพากันสะดุ้งโหยง และแล้วก็มีรอยแตก

แคบ ๆ คืบคลานผ่านสนามหญ้ามาช้า ๆ มันเคลื่อนเข้ามาเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็หายไปใต้ฟูก จากนั้นมันก็ขยายวงกว้าง ดินและทรายเริ่มไหลเอื่อย ๆ ลงไป ครู่ต่อมาแปรงสีฟันของมูมินโทรลก็เลื่อนหล่นลงสู่ช่องมืด ๆ ในพื้นดินนั้น

“นั่นแปรงใหม่เอี่ยมเลยนะ!” มูมินโทรลร้อง “คุณเห็นไหมครับ”

เขาชะโงกดูในร่อง

ทันใดนั้นพื้นดินก็ปิดอีกครั้ง พร้อมเสียงงับเบา ๆ

“ใหม่เอี่ยม” มูมินโทรลพูดซ้ำอย่างว่างเปล่า “สีฟ้า”

“ลองนึกดูสิว่าถ้าหางคุณติดอยู่ในนั้นจะเป็นยังไง!” สาวสนอร์กปลอบเขา “คุณจะต้องนั่งอยู่ที่นั่นไปตลอดชีวิตเลยนะ!”

มูมินโทรลลุกพรวด “มา” เขาพูด “เราจะไปนอนบนเฉลียงกัน”

คุณพ่อมูมินยืนอยู่ข้างบันไดเรียบร้อยแล้ว และกำลังสูดอากาศ มีเสียงกรอบแกรบลุกลี้ลุกลนจากในสวน ฝูงนกบินขึ้นฟ้า และเท้าเล็กๆ ก็วิ่งลุยหญ้ามา

ลิตเติลมายโผล่ศีรษะมาจากดอกทานตะวันข้างบันได พลางร้องตะโกนอย่างมีความสุข “ฉันมาแล้ว!”

เสียงคำรามเบาๆ ดังลึกมาจากใต้เท้าของพวกเขา พร้อมกับเสียงหม้อกระทะหล่นจากชั้นวางของดังโขมงโฉงเฉงมาจากในครัว

“อาหารเช้าเหรอ” คุณแม่มูมินร้อง ตกใจตื่น “เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไรจ้ะ ที่รัก” คุณพ่อมูมินตอบ “รู้สึกจะเป็นภูเขาไฟนั่นละ...ลองนึกถึงที่ทับกระดาษพวกนั้นดูสิ...”

ตอนนี้ลูกสาวมิมเบิลก็ตื่นแล้วเช่นกัน ทั้งหมดมารวมกันที่ราวเฉลียง ตาถลน และทำจมูกฟุดฟิด

“ภูเขาไฟนั่นอยู่ไหนครับ” มูมินโทรลถาม

“บนเกาะเล็กๆ เกาะหนึ่ง ไกลออกไปทางทะเล” พ่อของเขาตอบ “เป็นเกาะเล็กๆ สีดำที่ไม่มีต้นไม้ขึ้นเลยสักต้น”

“พ่อไม่คิดว่ามันอันตรายสักนิดนึงเลยเหรอครับ” มูมินโทรลกระซิบ ก่อนจะสอดมือเข้าไปในอุ้งมือของคุณพ่อมูมิน

“อ่อ คิดสิ” คุณพ่อมูมินตอบอย่างใจดี “ก็นิดนึง”

มูมินโทรลพยักหน้าโล่งอก

วินาทีนั้นเองพวกเขาก็ได้ยินเสียงคำราม

เสียงนั้นสะเทือนเลื่อนลั่นข้ามทะเลมา ทีแรกเป็นเสียงเบาๆ แล้วจึงดังขึ้นเรื่อยๆ

ในคืนที่ฟ้าโปร่ง พวกเขามองเห็นบางสิ่งที่ใหญ่โตโผล่มาเหนือยอดไม้ในป่า สิ่งนั้นเป็นเหมือนกำแพงยักษ์ที่ค่อยๆ

ขยายตัวและมียอดเป็นฟองสีขาว

“ฉันว่าตอนนี้เราเข้าไปในห้องรับแขกกันดีกว่า” คุณแม่มูมินพูด

พอหางของพวกเขาพ้นประตูเข้าไป กระแสน้ำก็ถาโถมเข้าสู่หุบเขามูมินในความมืด บ้านสั่นคลอนเล็กน้อย ทว่าฐานยังมั่นคง มันสร้างมาอย่างแข็งแรงและเป็นบ้านที่ดีมากทีเดียว แต่หลังจากเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เครื่องเรือนในห้องรับแขกก็เริ่มลอยตุ๊บป่อง ถึงตอนนั้นทั้งครอบครัวจึงย้ายขึ้นชั้นบน และนั่งรอให้พายุพัดผ่านไป

“ไม่ได้เห็นสภาพอากาศอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยยังเด็กแล้ว” คุณพ่อมูมินพูดเสียงใสพลางจุดเทียน

ราตรีข้างนอกยังคงเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน คลื่นลูกใหญ่โถมฟาดและกระแทกใส่อะไรต่ออะไรไปเรื่อย รวมทั้งบานหน้าต่างที่ปิดอยู่

คุณแม่มูมินทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้โยกอย่างใจลอยและเริ่มโยกเก้าอี้ช้า ๆ

“จุดจบของโลกรึเปล่าเนี่ย” ลิตเติลมายถามอย่างสงสัย

“นั่นยังน้อยไป” ลูกสาวมิมเบิลตอบ “ตอนนี้ถ้ายังมีเวลาก็พยายามทำตัวให้ดีไว้เถอะ เพราะอีกเดี๋ยวเราทั้งหมดก็จะไปสวรรค์กันแล้ว”

“สวรรค์งั้นเหรอ” ลิตเติลมายทวนคำ “เราต้องไปเหรอ และถ้าไปแล้วเราจะกลับได้ด้วยวิธีไหนล่ะ”

มีอะไรบางอย่างหนัก ๆ ชนเข้ากับตัวบ้าน และเปลวเทียนก็สั่นไหววูบวาบ

Tove